

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

MİYASE SERTBARUT

tudem

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

MİYASE SERTBARUT

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
RESİMLEYEN: Zülal Öztürk
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Irmak Ertaş
KAPAK TASARIMI: Selin Öztekin
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2019 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-100-5
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

MİYASE SERTBARUT

tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Konşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtuberın Günlüğü*, *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Emre ile Cemre (ilk okuma serisi)

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Yuan Huan'ın Kulübesi (roman), **Sarı Maymun** (roman)

Kaçak Köpek Biber (roman), **Yalancı Portakal** (roman)

Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar (roman), **Sisin Sakladıkları** (roman)

Ortak Ruh (roman), **Buz Bebekler** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Kapiland'ın Kıyameti (roman), **Yılankale** (roman), **Kimsin Sen?** (roman)

Çöp Plaza (roman), **Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı,**

2 – Yasak Oyun, 3 - Yeniden Doğuş (roman)

Gerçekle Büyüme Düşlerle Yürümek (ilkgençlik romanı)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

İçindekiler

Yuan Huan'ın Kulübesi	7
Üstü Çizilmiş Çocuklar.....	22
Tünel Kazan Çocuklar	46
Gececiler.....	65
Ara Kat.....	91
Hikâyecinin Hikâyesi	116

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

Cuma günüydü, okulun son çıkış zili çaldı. Çocuklar sanki yangın alarmı verilmiş gibi okul bahçesine fırladı. Zümrüt, bu kalabalığın arasında birkaç kez düşme tehlikesi atlattı. Sonra nasıl olduysa kendini sokakta buldu; aslında Caner ve İlhami'yle okul kütüphanesine uğrayacaktı ama kalabalık, ona ister istemez başka bir güzergâh çizmişti. Şimdi yeniden binaya girmeyi de canı hiç istemedi. Beyaz okul servislerinin oluşturduğu labirentten yol bulup karşı kaldırıma geçti, bir apartmanın bahçe duvarına oturdu. Arkadaşlarının, kütüphaneden çıkıp yanına gelmesini bekleyecekti.

Okul açılalı bir hafta olmuştu, uzun yaz tatilinden sonra ilk ders haftasına alışmak pek kolay değildi. Bu yetmezmiş gibi bir de Türkçe öğretmenleri değişmişti. Yeni öğretmenin o gün sınıfta söylediği şeyler, cuma gününün güzelliğini de gölgeledi. Bazı çocuklar dersten sonraki teneffüste "Topluca başka bir okula mı geçsek?" bile demişti. Berrin Hanım öyle bir sorumluluk

yüklemişti ki omuzlarına... Caner ve İlhami'nin kütüphaneye uğraması da bu yüzdendi. Zümrüt, sınıfta olanları zihninde yeniden canlandırdı.

“Her hafta bir kitap okunacak, anlaştık mı?” demişti yeni öğretmen. Bu bir soru cümlesi gibi görünse de cevap beklemediği açıktı. Önce bunu şaka sanıp gülenler oldu. Sonra Berrin Hanım'ın yüzüne baktılar. Hayır, o gülmüyordu.

“Artık altıncı sınıfsınız, haftada bir kitap bitirebilirsiniz.”

İşte o zaman itiraz cümleleri havada uçtu:

“Geçen yıl böyle yapmıyorduk ama...”

“Hocam bir tek Türkçe dersi yok ki, başka derslerin de ödevi var.”

“Her hafta bir kitaba para mı yeter?”

“O kadar vaktimiz mi var?”

İsyanın ve itirazın büyümesini ise öğretmenin gözüne girmek isteyenler önledi:

“Kitap kaç sayfa olsun öğretmenim?”

“Özetini yazacak mıyız?”

“Yabancı yazar mı, Türk yazar mı okuyalım?”

Berrin Hanım itirazları duymazlıktan gelip işte bu çocukların sorularını yanıtladı:

“Sayfa sınırı yok, kitabın ince veya kalın olması içindekini önemli ya da önemsiz yapmaz. Özet çıkarmaya

gelince, ister çıkartın ister çıkartmayın ama sınıfta anlatacaksınız, konusundan bahsedeceksiniz. Yazar Türk de olabilir yabancı da, fark etmez.”

Derken arka sıralardan İlhami'nin cılız sesi duyuldu. “Bu ödevde not verecek misiniz?”

Yeni öğretmen, başını salladı. “Evet, performans puanı vereceğim, bu da notunuzu etkileyecek. Ayrıca kitapları ille de satın almanız gerekmiyor; okul kütüphanesinden, halk kütüphanesinden, arkadaşlarınızdan ödünç alabilirsiniz. Vakit yok diyenler, daha az internete girin, daha az televizyon izleyin. Hiç merak etmeyin, siz isterseniz zaman genişler.”

İtirazcı öğrencilerle Berrin Hanım arasında bu kez bir pazarlık başladı; sonunda, haftada bir kitap değil, bir hikâye okunmasına karar verildi. Sınıftakilerin bazıları bu farkı anlayamamış olsa da içi rahatlayan çocuklar vardı. Çünkü bir kitabın içinde sekiz on farklı hikâye olabilirdi. Her hafta birini okurlarsa tek kitap, bir öğrenciyi iki ay bile idare edebilirdi. Roman okumayı tercih edenler ise her hafta bir bölüm özetleyerek durumu kurtaracaktı.

Zümrüt'ün hayalinde yeniden canlanan bu konuşmalar, işte o tatlı cumayı bir parça ‘kara cuma’ yapmıştı. Duvardan aşağıya sarkittiği bacaklarını sallamaya başladı. Öğrenci servislerinin çoğu gitmiş, kalabalık

epeyce azalmıştı. Bir süre sonra da İlhami ve Caner okul bahçesinden çıkıp Zümrüt'e doğru yöneldi.

Caner, kıza bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyordu. İyice yaklaşıncaya kahkahayı patlattı.

“İlhami hangi kitabı aldı, bil bakalım?”

Zümrüt omuz silkti; kütüphanede yüzlerce kitap vardı, kim bilir hangisi? Zaten Caner de cevap beklemeyi.

“*Kibritçi Kız*'ı aldı.”

Zümrüt de tıpkı az önce Caner'in yaptığı gibi alaycı bir gülüşle İlhami'ye baktı.

“İlhami, deli misin nesin, birinci sınıf kitabı o!”

İlhami'nin suratı asıldı, kendini savunmaya çalıştı.

“Kitap kitaptır, sayfa sayısı önemli değil diye öğretmen kendisi söyledi.”

“Ama gidip de birinci sınıf masalı okuyun, demedi. Git değiştir, hoca bunu kabul etmez. Bütün sınıfı kendine güldüreceksin.”

Caner okul bahçesinden çıkan kütüphane memurunu işaret etti.

“Artık değiştiremez, kütüphaneci gidiyor.”

İlhami'nin içi iyice karardı. Kitap okumak kesinlikle ona göre değildi, okurken çok sıkılıyordu. Ona “Ölüm nedir?” diye sorsalar, “kitap okumak” diye cevap vere-

bilirdi. *Kibritçi Kız*'ı da hem ince diye hem de kapaktaki karlı sokak manzarası hoşuna gittiği için almıştı. Kütüphaneci, "Kardeşine mi alıyorsun?" deyince sesini çıkarmadan başını sallamıştı. Yanında dikilip duran Caner gülmesini zor tutmuştu, İlhami'nin kardeşi yoktu ki. İçinden, bu olayı Zümrüt'e anlatmasa bari, diye geçirdi. Ama arkadaşı, susmak nedir bilmeyenlerdendi.

"Kütüphaneciye ne dedi, biliyor musun? Kardeşime alıyorum, dedi."

İlhami çocuğa ters ters baktı. "Ben öyle bir şey demedim, adamın kendisi söyledi."

"Ne fark eder, sen de başını salladın, görmedim mi sanki?"

"Başımı falan sallamadım, sana öyle gelmiş."

Zümrüt oturduğu duvardan kaldırıma atladı. "Hadi hadi, yolda konuşuruz."

Üç arkadaş aynı apartmanda oturduğu için okula birlikte gelip gidiyorlardı. On beş dakika süren yol, çoğu zaman gülüşmeyle, şakalaşmayla onlara beş dakika gibi gelirdi. Belki de öğretmenlerinin dediği gibi, zamanın genişlemesi ya da daralması diye bir şey, gerçekten vardı.

Evlerine yaklaştıklarında Caner burnunu park tarafına doğru çevirdi. Bir av köpeği gibi, sesli sesli havayı kokladı. "Bugün ayı pisliği kokmuyor!"

Her zamanki gibi yine Zümrüt'ü güldürmeyi başardı. “Temizlik yapmışlardır.” dedi kız. “Herkes belediye-ye şikâyet etmiş, babam da telefon etti.”

Sözünü ettikleri durum, parkın tam ortasındaki tepenin arkasına kurulmuş olan sirkle ilgiliydi. Roman-ya'dan beş tır dolusu gelmişlerdi. Bir gecede büyük bir sirk çadırı kurmuşlar, ertesi gün ilçenin sokaklarında duyurular dağıtmışlar, afişler asmışlardı. Çadırların- dan ve araçlarından yayılan yüksek tondaki müzik, mahalledeki yaşlı insanların çoğunu rahatsız etmişti. O cuma günü ise üç arkadaş, kulaklarına gösteri müzi-ğinin gelmediğinin henüz farkında değildi. Üçünün de cumartesi için bileti vardı.

Daha önceden giden çocuklar gösterileri ballandı- ra ballandıra anlatmıştı. Sihirbaz bile varmış. Dev bir fil, hortumuyla dansçı kızı havalara kaldırıyormuş. Maymunlar birbirinin omzuna çıkıp şaklabanlık ya- pıyormuş. Midilliler müzik eşliğinde dans ediyormuş. Köpekler ateş çemberinin içinden geçiyormuş. Ayılar başlarına koydukları teneke kutularla şapşal şapşal yü- rüyormuş...

Caner, İlhami ve Zümrüt ertesi gün görecekləri şey-leri hayal ederken Caner'in kaşları birden kalktı. “Bay- rakları da görülüyor! Müzik de yok!”

İlhami sanki tepenin arkasını görebilecekmiş gibi ayak parmaklarının üzerine kalktı. Zümrüt çocuğun

omzuna vurup eski hâline döndürdü. “Buradan görülmez ki.”

“Tepeye çıkıp bakalım mı? Belki maymunları falan görürüz.” dedi İlhami.

Zümrüt o kadar hevesli değildi. “Yarın için zaten biletimiz var, çadırın içine giremedikten sonra niye gidelim şimdi?”

Caner de ısrar etti, çok çok eve on dakika geç dönmüş olurlardı. Zümrüt ister istemez arkadaşlarına uydu. Parkın içine girip yeşil tepeye doğru yürümeye başladılar. Henüz en yüksek noktaya ulaşmamışlardı ama Caner durdu. Çünkü çadırın kubbesinin artık oradan görünüyor olması gerekirdi. Ama ne bayrak ne kubbe ne müzik... Yoksa? Çocuğun aklına gelen soru, tepeye ulaştıklarında cevap buldu. Sirk çadırının yerinde yeller esiyordu.

“Eee?” dedi Caner. “Gitmiş bunlar, bizim biletler yandı mı şimdi?”

“Belki başka tarafa kurmuşlardır.” dedi İlhami, gözleriyle koca alanı tarayarak. Ancak, parkın başka taraflarında da yeşillikler ve gezinti yollarından başka bir şey yoktu. Ama umudunu devam ettirdi, bileti yan-sın istemiyordu, zaten anne babasını zor ikna etmişti. “Başka bir mahalleye de gitmiş olabilirler.”

“Olur mu öyle şey? Koca sirk çadırını kur, sök, yeniden kur, kolay mı? Sanki kamp çadırı mı?” dedi Zümrüt.

Parkın bekçisi çocuklara yaklaşıncı en doğru cevabı ondan alacaklarını düşündüler. Caner seslendi:

“Abi! Sirk başka yere mi taşındı?”

Bekçi önce çocuklara, sonra yamaçtan aşağıda sirk-ten geride kalan hurdalara baktı.

“Duymadınız mı? Belediye kapatma kararı aldı. Yeni yasaya göre hayvanların gösteriye çıkarılması zaten yasakmış. Çok şikâyet eden olmuş. Sabahtan çadırı söktüler, bir saat önce de tası tarağı toplayıp gittiler. Geride işte şu çer çöpü bıraktılar. Pis adamlar, temizlemeden çekip gittiler.”

İlhami o devasa çadırdan geriye kalan eşyalara baktı uzaktan. Borular, uçuşan kumaşlar, sap saman... Ayrıca devrilmiş, kırmızı bir dolap gibi duran başka bir şey daha vardı; uzaktan ne olduğu belli değildi. İlhami yakından görmek istedi.

“Gidip bakalım, belki sihirbazın unuttuğu bir eşya vardır.”

“Adamların çöpünü mü karıştıracaksın?” dedi Caner. “Sanki bileti onun için aldık.”

Zümrüt de uzaktaki o kırmızı şeyi işaret etti. “Telefon kulübesine benziyor.”

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

Yapay zekâ edebiyatı reddetmez,
yeter ki edebiyat onu reddetmesin.

Bir telefon kulübesine oyun olsun diye giren İlhami, telefondan tuhaf hikâyeler dinlemeye başlar. Sonra aklına bir kurnazlık gelir, bu hikâyeleri ödevi için kullanacaktır. Öğretmenini ve sınıf arkadaşlarını böyle bir kitabın varlığına inandırmak için Çinli bir yazar adı uydurur. Sınıfta anlattığı her hikâyeden sonra öğretmenden 100 puan alır. Kitap okumayı sevmeyen İlhami için işler yoluna girmiş gibidir. Böylece “bant kaydı” sandığı hikâyeleri dinlemeye devam eder, ama asıl bilmece telefondaki sestedir.

Gerçek midir, kayıt mıdır,
Yuan Huan adında Çinli bir yazar sahiden var mıdır?
İlhami'nin kafası son hikâyeye kadar karmakarışktır.

Resimleyen: Zülal Öztürk

ISBN: 978-605-285-100-5

9 786052 851005

www.tudem.com

f t @ tudemyayingrubu